

Η καταστροφικότητα των πονηρών πνευμάτων

/ Ορθόδοξες Προβολές

«Κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γεργεσηνῶν». Το πλοῖο που μετέφερε τον Σωτήρα, άραξε στην χώρα των Γεργεσηνῶν, μαζί με τους αγίους του μαθητές. Ἐπειτα αφού αποβιβάστηκε στη γη συνάντησε κάποιο άνδρα, ο οποίος ήταν χώρος κατοικίας πολλῶν και ακάθαρτῶν πνευμάτων. Αυτός ήταν εκτός εαυτού και σε τίποτα δεν διέφερε από αυτούς που είχαν ήδη πεθάνει και κείτονταν χωμένοι στη γη. Ἴσως μάλιστα να ήταν και σε ακόμη χειρότερη κατάσταση, γιατί ήταν γυμνός και περιτριγύριζε τα μνήματα των πεθαμένων, ζωντανή απόδειξη της απανθρωπιάς των δαιμονίων όταν κυριεύσουν τον άνθρωπο. Ο Θεός των όλων, επιτρέπει από οικονομία για το πλάσμα του, κάποιοι να κυριεύονται από αυτούς, όχι τόσο για να πάθουν, αλλά για εμάς, για να μάθουμε από αυτούς τους δαιμονιζομένους τι είδους διαθέσεις έχουν οι δαίμονες προς εμάς, και έτσι να παραιτούμαστε από την θεληματική υπόταξη μας σε αυτούς.

Ο Γεργεσηνός, ή καλύτερα η κρυπτόμενη αγέλη των δαιμονίων που υπήρχε μέσα του, έπεφτε στα πόδια του Χριστού και φώναζε τα εξής: «Τί ἔμοι καὶ σοὶ, Ἰησοῦ Υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δέομαί σου, μή με βασανίσῃς». Και μου φαίνεται ότι σε αυτά τα λεγόμενα είναι περιπλεγμένη δειλία μαζί με αυθάδεια και παράνοια.

Δείγμα διαβολικής παράνοιας το να τολμήσει να λέει «Τί ἔμοι καὶ σοί, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ;». Δείγμα της διαβολικής δειλίας το ὅτι δέεται στον Χριστό να μην βασανιστεί. Αλλά βέβαια, εσύ Σατανά εάν έχεις την επίγνωση ὅτι αὐτός ο Χριστός εἶναι ολοκληρωτικά Υἱός του υψίστου Θεοῦ, ομολογείς κατ'ἐπέκτασιν και ὅτι εἶναι Θεός του ουρανοῦ και της γῆς και ὅλων ὅσων υπάρχουν σε αὐτήν. Ἐπειτα πάλι, πως λοιπόν αὐτά που δεν σου ανήκουν, πολύ περισσότερο τα δικά του δημιουργήματα, διαρπάζεις με δόλιο τρόπο; Ἐπειτα λες: «Τί ἔμοι καὶ σοί;/Τι ανακατεύεσαι στις δικές μου διαβολικές πράξεις;». Και ποιος ἀπὸ τους επιγίους βασιλεῖς θα ἄφηνε τους δικούς του υπηκόους, που εἶναι κάτω ἀπὸ το σκήπτρο του να εἶναι μια ζωὴ υποδουλωμένοι στους βαρβάρους; Βρυχήσου εσύ πειρασμέ με τις φωνές που σου ταιριάζουν και αὐτές εἶναι το «Σε ικετεύω μην με βασανίσεις». Και παρατηρῶ την δόξα του Χριστοῦ, του πληρώματος των πάντων, που ὅμοια της δεν υπάρχει ἄλλη και την ακαταγώνιστη του ισχύ. Η βούληση και μόνο του Χριστοῦ φθάνει για να συντρίψει την ἐπήρεια του Σατανά. Γιατί για αὐτόν, δηλαδή τον πειρασμό, εἶναι φωτιά και φλόγες τα λόγια του Χριστοῦ. Εἶναι αληθές λοιπόν ὅπως λέει και ο μακάριος Ψαλμωδός Δαυίδ, ὅτι «Τα ὄρη ἐλίωσαν ενώπιον του προσώπου του Θεοῦ». Ο ψαλμωδός εἶναι φανερό ὅτι, με την παρομοίωση των ψηλῶν και υπερήφανων βουνῶν θέλει να δηλώσει τις πονηρές δυνάμεις. Εἶναι και αὐτό βέβαια, ὅτι η δύναμη και η εξουσία του Σωτήρος ὅταν προσβάλλει τις πονηρές δυνάμεις τις κάνει να λιώνουν ολοκληρωτικά ὅπως παθαίνει το κερί στην φωτιά.

Ο Χριστός ρωτούσε, και τον πρόσταξε να πει ποιο εἶναι το ὄνομα του. Ἀραγε ρωτούσε διότι δεν γνώριζε και ζητούσε να μάθει ως να ἦταν ἕνας ἀπὸ εμάς; Πως δεν θα ἦταν παντελῶς ασύνετο να σκεφτεῖ κάτι τέτοιο κάποιος ἢ να το πει; Ὡς Θεός γνώριζε τα πάντα, εξετάζει τις καρδιές και τα νεφρά! Ρωτούσε προνοώντας προς οικονομία δική μας, για να μάθουμε ὅτι πολύ πλήθος δαιμονίων κατερμήμαζε μια ψυχὴ ενός ἀνθρώπου. Διότι ο Κύριος γνώριζε το πλήθος των δαιμόνων που κατοικούσαν μέσα του, ὅμως αὐτοὶ που ἐβλεπαν το γεγονός ἐβλεπαν ἕνα ἄνδρα, ἄκουαν την προφορὰ μίας φωνῆς. Τότε λέει ο Χριστός: «Πες ποιο εἶναι το ὄνομα σου», οὕτως ὥστε να μην πει αὐτός ο ἴδιος ο Ἰησοῦς ὅτι εἶναι πολλοί οἱ δαίμονες και δεν γίνεῖ πιστευτός ἀλλὰ να το ομολογήσουν αὐτοὶ οἱ δαίμονες ὅτι εἶναι πολλοί μέσα στον ἄνθρωπο.

«καὶ παρεκάλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξῃ αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθεῖν». Οἱ δαίμονες παρακαλοῦσαν να μην αποσταλοῦν και πάλι στην ἄβυσσο, διότι εἶχαν ἤδη ἄλλοι ἀπὸ αὐτοὺς προαπεσταλθεῖ και αὐτοὶ που εἶχαν μείνει πίσω ἐφριτταν στην σκέψη ὅτι θα πήγαιναν και αὐτοὶ ἐκεῖ.

«ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῷ ὄρει· καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψῃ αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν· καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς». Ζήτησε ἀπὸ

τον Χριστό η αγέλη των ακαθάρτων πνευμάτων να μπει στην ισότιμη και όμοια με αυτούς αγέλη των χοίρων. Συγκατατέθηκε ο Χριστός για λόγους θείας οικονομίας, ακόμη και αν γνώριζε ποιο θα ήταν το αποτέλεσμα αυτού του γεγονότος από τους δαίμονες. Έδωσε την εξουσία σε αυτούς, για να γίνει και αυτό το γεγονός μαζί με τα άλλα πρόφαση για να ωφεληθούμε και αφορμή για να προσέχουμε την ασφάλεια μας. Είναι βέβαια και τούτο φανερό, ότι δηλαδή ζητούν εξουσία πάνω στους χοίρους διότι δεν έχουν καμία δύναμη πάνω σε αυτούς εάν δεν τους δοθεί. Εάν λοιπόν σε αυτά τα μικρά και ευτελή κτίσματα οι δαίμονες δεν έχουν καμία εξουσία, πως θα άφηνε ο Χριστός να αδικηθεί κάποιος από αυτούς που είναι σφραγισμένοι βαπτισμένοι και σφραγισμένοι με το άγιο μύρο από αυτόν και που έχουν την ελπίδα τους εξαρτημένη από αυτόν; Και βέβαια ήταν σωστό να μαθευτεί και αυτό το χαρακτηριστικό το σχετικό με αυτούς, με το συμβάν που προκάλεσαν που γκρεμοτσάκισαν και κατέπνιξαν την αγέλη των χοίρων στην θάλασσα, ότι είναι οι αλήτες δαίμονες κακοί, και επιβουλεύονται για να φθείρουν κάθε τι που έχει αφεθεί στην εξουσία τους. Αυτό το επιβεβαιώνει εξαιρετικά σαφέστατά το γεγονός του ότι γκρεμοτσάκισαν τους χοίρους και τους έπνιξαν έπειτα μέσα στα νερά. Για αυτό το λόγο κατένευσε ο Χριστός στο αίτημα τους, για να μάθουμε και εμείς από το γεγονός που συνέβη τι είδους πλάσματα είναι, δηλαδή αμείλικτοι και θηριώδεις.

****Ερμηνεία στο Κατά Λουκάν από τον Κύριλλο Αλεξανδρείας σε μετάφραση του Γραφείου Ποιμαντικής Διακονίας Ι. Μ. Κιτίου, Διακόνου Πέτρου Θεοφάνους.***